

הפסוקים של תשמ"ה: מה אמרו זה על זה

תשרי

● **ח"כ מס'ם יאיר צבן:** הפאק ראדוקס הוא נצחוננו המוסרי של הסוציאליזם עשוי להבטיח את נצחוננו

אינו רוצה שישאלו אותו היכן הוא מבלה את היום"

שבט

● **העיתונאי עקיבא אלדר,**

תעשיין ח"כ שפירא מייבא כלות, מייצא סטיחים

הפוליטי של הקפיטליזם!"

חשוון

● **ח"כ העבודה שבח וייס:** "הבעיה היא ששרהאוצר הוא יצחק מודעי, אבל הגיבור הוא רונלד רגן".
● **מזכ"ל ההסתדרות, ישראל קיסר** על השותפים לעיסקת החבילה: "אחד חורק שיניים, שני שם רגליים ושלישי מרים ידיים!"

● **ח"כ העבודה אבא אבן,** על ח"כ התחיה רפול איתן: "לא כל מי שיש לו חצץ כפה הוא דמוסטנסו!"
● **הברדן מוטי גילעדי,** על השאלה מרוע אסור לשר בממשלה להשתתף באורגיה: "כדי שיישאר לו כוח לרפוק את המדינה!"

כיסלו

● **העיתונאי דירי מנוסי:** "מ-אילת ועד מטולה, כל הארץ איתולה!"

טבת

● **י"ר ועדת החוץ והביטחון, חזן, אבא אבן:** "הליכוד מזכיר לי פצינט שבא אצל הרופא עם כאבי-בטן קשים, אבל אי-אפשר לברר את הסיבה, מפני שהוא מסרב לספר מה אכל."
● **מנהל שירותי עיריית תל-אביב, פנחס להב,** על פיטורי עובדים: "צריך לזכור כי, גם לעובדים זמניים יש ילדים קבועים!"
● **כתב "הארץ" עמוס בן-רוד,** על עיסוקיו של השר ללא-יתק עזר וייצמן: "מנחם בגין נזף פעם בעיתונאים שהירכו לשאול אותו אם באמת נפגש מרעב מסויים עם בשרי ג'מיל, לא שואלים גבר היכן בילה את הלילה, וייצמן עולה על רכב. הוא

מטעה את הציבור. הוא מרמה אותנו!"
● **התעשיין הח"כ אברהם שפירא,** לרגל נשואי בנו, שמואל בנימין: "אני מייבא כלות ומייצא סטיחים!"

● **מפקדים של חטיבת גולני,** עם סיום אימוני-הקיק: "קודם הוצאנו את זה" ל מלכנון ועכשיו אנחנו מוציאים את לבנון מצה"ל!"

● **נתיבה בן-יהודה:** "מי שמוד פת את הגג, הידיים שלו מתלכלכות!"
● **משותתת בדרשיית בנרשא**

● **העיתונאי אמנון דנקנר:** "הציבור בארץ מחולק לשני חלקים עיקריים — הציבור החרדי והציבור החרד!"

● **השר ללא-יתק עזר וייצמן:** "מזן: טאבה זאת לא ארמה קדושה. אולי זאת ארמה עם קדשה!"

אדר

● **שאולי וייצמן,** בנו של עזר: "מילחמה זה פיתרון בעיות על-ידי מבוגרים — בדרך ילדותית!"

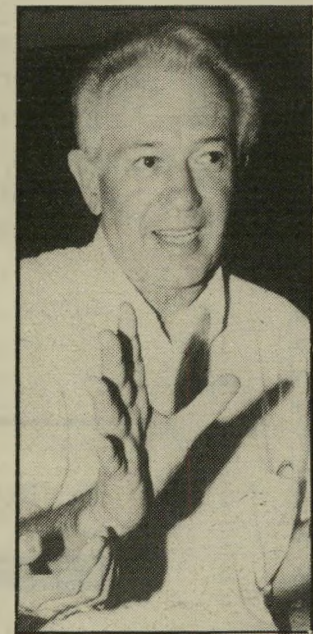
י"ר ועד-עובדים אברקוביץ חזק ובלתי-אהוד ולא חלש ואהוד

ניסן

● **הסופר משה שמיר,** על טיבו של חיוך: "הוא קל מאוויר, חזק מאבן!"

● **רפי נלסון,** על השאלה מרוע הלכו בני ישראל 40 שנה במדבר: "כי משה התבייש ללכת איתם ברחוב!"

● **המפרק הזמני של "אלי-על", עמרם בלום:** "לפי החלטת הממשלה, המטוסים לא ממריאים

מנתח לב לוי אין תחליף לסכס

אכילת חזיר, בקול ישראל: "בסקר — יש רוב נגד: בצלחת — יש רוב בעד!"

תמוז

● **יורם אברקוביץ,** י"ר ועד העובדים של חברת החשמל: "מוטב להיות חזק ובלתי-אהוד מאשר חלש ואהוד!"

● **נשיא ברית-המועצות, אנדריי גרוזמיקו,** על המזכיר הכל-לי, מיכאיל גורבצ'וב: "לאיש הזה חיוך נחמד, אבל שיניים של ברזל!"

אב

● **פרופסור מזרים לוי,** מנהל המחלקה לניתוח-ילד בבית-החולים ביילנסון, על יחסי-מין אחר התקף-לב: "אין תחליף לחמצן, קפה וסכס!"

אלול

● **המשורר ש. שלום** (שלום יוסף שפירא): "אם אתה לא נופל, אתה לא קם!"

מה אוכל מחר?

(המשך מעמוד 41)

תוכניות-טלוויזיה, ושוב טדי נכנס לתמונה. הוא הזמין אותי לראות הצגה שניים בתיאטרון באר-שב, ולמחרת קיבלתי הצעת-עבודה ממנהל-התיאטרון, גרי בילו, שלו אני חייבת תודה על שני דברים: הכניסה שלי לתיאטרון רפרטוארי עם חוזה של חמש שנים, ותפקיד חיי, מוד, בהצגה הרולד ומוד שטרי ביים.

זו היתה הפעם הראשונה בחיי שחשתי ביטחון. קניתי בית. הביתה ראשון שהיה לי, והאחרון. מכרתי אותו כשעזבתי את העיר. עברתי בבאר-שב שבע שנים, וכשהנהלה התחלפה מצאתי את עצמי מחוץ לתיאטרון.

למולי קיבלתי מייד הצעת-עבודה מתיאטרון חיפה. חוזה לעונה, המתחדש מדי שנה. אבל בכל סוף-עונה מנקרת אותה השאלה: מה יהיה?

„אני אוהבת את החיים! אני אוהבת בני אדם!"

אין לי זכויות-פנסיה, ומביטוח לאומי אפשר לחיות?

לעומתי מוישלה, האחראי על הר נקיון בתיאטרון, יודע. הוא קבוע.

מה שמציל אותי בתקופות קשות זה שימחת-החיים שלי וההומור שניתני בהם. אני אוהבת את החיים, אני אוהבת בני-אדם. מוסיקה מכל הסוגים. אני מנגנת על פסנתר, אורגן, אקורדיון, ואני מכורה לטלוויזיה, וידאו וספריי מתה.

שאלה: ושיגעון המתנות? תשובה: שיגעון? אני אוהבת לתת תשומת-לב לכל מי שקרוב לליבי, וזה לא רק לטיפילחי או נשיקה. אלא חפץ שיוכיח לו את אהבתי או תודתי. אבל מי מתנגח בי גומר עם עזאזל.

שאלה: מה זאת אומרת? תשובה: לא נפלתי על הפה. אני יודעת לענות, ועליי אומרים: "לג'טה יש רפליקה מוכנה."

שאלה: תני לי דוגמה. תשובה: פגשתי באשה שאני מכירה, ובמקום שלום אמרה: "כמה שהשמנת!" או עניתי באתו הטון: "כמה שהודקנת!"

שאלה: ג'טה, היום גילית תחום חדש. מהו?

תשובה: כן, חינוך באמצעות תיאטרון. אני משחקת מונודרמה כשם אחת זקנה, שנכתבה במיוחד בשבילי על-ידי נאוה סמל. אחרי ההצגה נערכים מיפגשים עם נוער בבתי-ספר. אני מסבירה להם על עבודת השחקן, ועל ההתנהגות בתוך אולם-התיאטרון. או נכון יותר: מחנכת אותם.

גיליתי בעצמי את היכולת שלא ידעתי על קיומה. ויש לי מזה המון סיפוק, מלבד העובדה שהרמות שאותה אני מגלמת בהצגה עומדת על אותה הרמה כמו מוד, אם לא יותר.

שאלה: ובכל זאת את עדיין שואלת את עצמך מה יהיה מחר?

תשובה: כן. בכל העולם, כששחקן בגיל מופיע על הבימה, הקהל קם ומריע לו ממושכות. כאן בארץ זורקים אותנו לכלבים, למח לא זורקים את שריד-משלה, שהם בגילי?

שאלה: בת כמה את? תשובה: גולדתי כ-5 בספטמבר 1921 בבוקרשט. שאלה: באיזו שעה? תשובה: אחת וחצי בצהריים. למה את שואלת? שידעו.